

[Fibiger.]

som ikke kunde opfyldes, vil vi fra vor Side se med Velvillie paa, at Beløbet forhøjes, men det maa vi altsaa have Oplysning om først.

Holdgaard: Jeg finder ingen Anledning til at komme ind paa Betragtninger over, hvilken Nytte en Lov som denne vil kunne have, thi alle er sikkert enige om, at den vil være til stor Gavn. Jeg kan derfor paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme, og jeg ønsker kun at tilføje, at jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Marinus Sørensen i, at det vilde have sin Betydning, om der kunde ydes et Tilskud til Gennemførelse af disse Arbejder.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg takker Ordførerne for den Velvillie, hvormed ogsaa dette Lovforslag er blevet modtaget, hvad der jo stiller i Udsigt, at det kan blive ophøjet til Lov i Løbet af meget kort Tid.

Bevillingen til Færøerne er jo ligesom paa den forrige Lov anslaaet til 10.000 Kr. Jeg skal lade undersøge, om der er Grund til at forhøje dette Beløb, men paa Forhaand er jeg tilbøjelig til at mene, at de 10.000 Kr. ikke er blevet brugt, og hvis det er Tilfældet, er der maaske ikke Grund til at forhøje Beløbet, men i og for sig var der jo ingen Ulykke i at gøre det, thi Betingelserne for at faa Laan skal jo opfyldes.

I Begyndelsen af sin Tale udtalte det ærede Medlem Hr. Marinus Sørensen, saa vidt jeg hørte, at der her var Tale om en Lov, som oprindelig stammede fra Socialdemokratiet. Dette er ikke ganske rigtigt, thi den første Lov af den Slags er dateret 6. Maj 1921 og er altsaa en af de mange gode Foranstaltninger, som er gennemført af en Venstre-regering.

Det ærede Medlem beklagede sig over, at der ikke var Tale om et Tilskud, saaledes som Socialdemokratiet gentagne Gange har fremsat Ønske om, ved Indsættelse af en Bestemmelse gaaende ud paa, at en Femtedel af Beløbet skulde være en ren Gave fra Statens Side til dem, der udfører Grundforbedringsarbejder. Jeg er ganske uenig med det ærede Medlem paa dette Punkt. Jeg ved godt, at Socialdemokraterne mener, at Staten paa saa mange Omraader som muligt skal give Tilskud, men jeg maa sige, at hvis man skal give Tilskud til dem, som udfører Mergling og Dræning, som er noget af det mest rentable, man kan udføre, ved jeg overhovedet ikke, hvor man kan lade være med at give Tilskud. Det, man anfører

fra Landbrugets Side, er, at der mangler kontante Penge til Udførelse af den Slags Foranstaltninger, men denne Mangel afhjælpes jo igennem Laanene, og det er fuldkommen rimeligt, at de, der faar udført Grundforbedring paa deres Ejendomme ved Hjælp af Statslaan, forrenter og afdrager dette Laan; ellers forekommer det mig, at vi kommer ud i noget ganske urimeligt.

Det samme gælder med Hensyn til det ærede Medlems Udtalelser om Kommune-garantien. Det vilde dog være ganske ejendommeligt, om vi herfra skulde sige: Værsgo', enhver, som vil udføre Grundforbedringsarbejder, kan blot henvende sig her, saa skal han faa Pengene, eventuelt endda et Tilskud oven i Købet! Der maa dog virkelig være en Kontrol med, at der er Trang til disse Foranstaltninger, og at de, der faar Laanene, vil forrente og afbetale dem. Jeg finder ikke, det er saa urimeligt, at Kommunen skal paatage sig en Garanti, i hvert Fald skal Staten ikke paatage sig det hele. De Herrer, der foreslaar noget saadant, maa føle sig som meget velhavende Repræsentanter for Statskassen. Det er dog ikke Meningen, at vi skal øse saa mange Penge ud af Statskassen som muligt, thi Staten er jo de samme Borgere, som laaner Pengene. At Kommunen skal paase, at de, der laaner, baade kan og vil opfylde de Betingelser, de indgaar paa, synes jeg er meget rimeligt, og tror man om en Mand, at han ikke vil opfylde, hvad han gaar ind paa, bør man ogsaa nægte ham et saadant Laan. — Men over alt dette staar jo den glædelige Omstændighed, at man fra alle Partiers Side, ogsaa fra Socialdemokratiets Side, har givet Lovforslaget sin Tilslutning, og det udtaler jeg min Paaskønnelse af.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Marinus Sørensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Marinus Sørensen: Jeg skal til det ærede Medlem Hr. Fibiger sige, at jeg ikke har udtalt nogen Kritik over Kommunalbestyrelserne, men jeg har sagt, at de under de haardt spændte Forhold ude i Kommunerne er stillet overfor en vanskelig Opgave, naar de skal uddele disse Laan. Jeg tror ingenlunde, at det, naar Kommunalbestyrelserne nægter dem, der er langt ude med Prioriteter, at faa Laan, skyldes Mangel paa Velvillie overfor disse Mennesker, thi Kommunalbestyrelserne ser sikkert udmærket godt, at de trænger til denne Hjælp, men Forholdet er jo det, at der ligger en Risiko for Kommunerne ved disse Laan, og med